

Po pierwsze trzy obszary działań priorytetowych, stanowiące obszary, na których koncentrują się największe wysiłki ochrony gatunku, na których koncentrują się największe wysiłki ochrony gatunku, pokrywają tylko niewielką część terytorium będącego naturalnym siedliskiem tego zwierzęcia, ponieważ dwie trzecie istniejących nor znajduje się poza tymi obszarami stanowiącymi jedynie 2% ziemi korzystnej dla chomika europejskiego. Tymczasem, aby środki ochrony tego gatunku miały być skuteczne, należałoby co najmniej przyjąć jako punkt odniesienia występowanie chomika europejskiego w 1990 r., a nie w 2000 r.

Po drugie same środki ochrony są bardzo niewystarczające. Komisja ubolewa w tym zakresie w szczególności nad brakiem jasności normatywnej w odniesieniu do obszarów, które mogą być ponownie zamieszkałe przez chomika europejskiego. Administracja krajowa korzysta bowiem ze zbyt dużego zakresu uznania przy przyznawaniu odstępstw dla projektów rozwoju urbanistycznego na terenach będących siedliskiem chomików, a ponadto istnieje duża niepewność odnośnie do środków kompensacyjnych podejmowanych celem ochrony tego gatunku.

(¹) Dz.U. L 206, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 29 września 2009 r. — Prunus SARL przeciwko Directeur des services fiscaux

(Sprawa C-384/09)

(2009/C 312/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prunus SARL

Strona pozwana: Directeur des services fiscaux

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 i nast. traktatu WE stoją na przeszkodzie takim przepisom prawnym jak art. 990 D i nast. code général des impôts [ogólnego kodeksu podatkowego], które przyznają osobom prawnym, których miejsce faktycznego zarządu znajduje się we Francji lub od dnia 1 stycznia 2008 r. w państwie członkowskim Unii Europejskiej, uprawnienie do zwolnienia ze spornego podatku, i które uzależniają to uprawnienie w przypadku osób prawnych, których miejsce

faktycznego zarządu znajduje się na terytorium państwa trzeciego, od istnienia konwencji o pomocy administracyjnej zawartej między Francją a tym państwem w celu zwalczania oszustw podatkowych i unikania opodatkowania albo od okoliczności, że na mocy umowy międzynarodowej zawierającej postanowienie zakazujące dyskryminacji ze względu na przynależność państwową na te osoby prawne nie można nałożyć wyższego podatku niż podatek, któremu podlegają osoby prawne mające miejsce faktycznego zarządu we Francji?

2) Czy art. 56 i nast. traktatu WE stoją na przeszkodzie takiemu przepisowi prawnemu jak art. 990 F code général des impôts, który umożliwia organom podatkowym pociągnięcie do solidarnej odpowiedzialności z tytułu zapłaty podatku przewidzianego w art. 990 D i nast. code général des impôts każdej osoby prawnej występującej między dłużnikiem bądź dłużnikami podatku a nieruchomościami lub prawami do nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Republika Litewska) w dniu 29 września 2009 r. — Nidera Handelscompagnie B.V. przeciwko Valstybinės mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-385/09)

(2009/C 312/28)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nidera Handelscompagnie B.V.

Strona pozwana: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

1) Czy ustawodawstwo, zgodnie z którym prawo do odliczenia podatku VAT przysługuje jedynie podatnikom VAT tzn. podmiotom zarejestrowanym dla potrzeb podatku VAT w państwie członkowskim (w tym przypadku na Litwie) na podstawie obowiązujących procedur, jest zgodne z przepisami dyrektywy 2006/112/WE regulującej prawo do odliczenia VAT?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy jest to zgodne z ogólnymi zasadami dotyczącymi prawa do odliczenia VAT ustanowionymi w dyrektywie 2006/112/WE, gdy takie ustawodawstwo przewiduje, że podatnik VAT ma prawo do odliczenia naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT, tylko wtedy gdy towary te będą wykorzystane w ramach opodatkowanej działalności tego podatnika VAT, co oznacza, że nie może odliczyć naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT jeżeli towary te zostały wcześniej wykorzystane w ramach tej działalności?

2) Czy wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy dokonywać w ten sposób, że nieprzedłużenie umów o pracę na czas określony z pracownikami tymczasowymi z powodu przejścia działalności, do wykonywania której byli przydzieleni, narusza zakaz ustanowiony w tym przepisie, w związku z czym należy uznać, że ci pracownicy tymczasowi w dniu przejścia nadal pozostawali w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

3) Czy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE, ewentualnie w zw. z art. 2 ust. lit. c), należy dokonywać w ten sposób, że nakłada na przejmującego obowiązek utrzymania stosunku pracy z pracownikami tymczasowymi, którzy byli przydzieleni do wykonywania działalności będącej przedmiotem przejścia lub których w dniu przejścia należy uważać za nadal pozostających w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 września 2009 r. — Jhonny Briot przeciwko Randstad Interim, Sodexho SA, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-386/09)

(2009/C 312/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jhonny Briot

Strona pozwana: Randstad Interim, Sodexho SA, Rada Unii Europejskiej

Pytania prejudycjalne

1) Jeżeli w ramach przejścia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/0023⁽¹⁾ okazuje się, że jednostka przejęta, tj. stołówka pracownicza instytucji wspólnotowej, korzystała ze znaczącej liczby pracowników tymczasowych na podstawie umów ramowych zawartych z różnymi agencjami pracy tymczasowej, to czy agencję pracy tymczasowej, a w jej braku — instytucję, pod której kontrolą i kierownictwem pracownicy tymczasowi wykonywali pracę, należy uważać za pracodawcę-zbywającego w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?

Czy w przypadku gdy status pracodawcy-zbywającego nie może zostać przypisany ani agencji pracy tymczasowej, ani pracodawcy użytkownikowi należy uważać, że pracownicy tymczasowi nie mogą korzystać z gwarancji, jakie daje dyrektywa 2001/23?

W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie — czy wykładni art. 3 ust. 1 należy dokonywać w ten sposób, że nakłada obowiązek zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w sytuacji gdy przejmujący nie jest agencją pracy tymczasowej i nie może zawrzeć umowy o pracę tymczasową?

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil (Hiszpania) w dniu 1 października 2009 r. — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL

(Sprawa C-387/09)

(2009/C 312/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil n° 1 de Santa Cruz de Tenerife

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)

Strona pozwana: Magnatrading SL